

[Handelsministeren.]

garantibeløbet for forsikringer pr. 31. marts 1961, nemlig 1 021 mill. kr., udgør ca. 300 mill. kr. tilsagn om at ville forsikre i forbindelse med eksportordrer, som endnu ikke er endelig afsluttet, og om hvilke man erfaringsmæssigt ved, at en væsentlig del ikke bliver realiseret, idet kontrakten f. eks. går til udlandet eller af anden grund ikke bliver til noget. Hertil kommer, at det effektive garantiansvar i forbindelse med endeligt udstedte forsikringspolicer pr. 31. marts 1961 kun androg ca. 317 mill. kr., medens policerne, hvis de alle samtidig var fuldt udnyttet, ville give et samlet garantiansvar på ca. 733 mill. kr. Hertil kom pr. 31. marts 1961 påtagne kautioner for banklån til et samlet beløb af små 200 mill. kr., der er udnyttet i langt højere grad end forsikringsbeløbene, således at det samlede effektive garantiansvar var ca. 500 mill. kr. pr. nævnte dato.

Hvis man ser på den territoriale fordeling af den eksport, som forsikres, viser det sig, at mindre end 1 pct. af eksporten til EFTA- og EEC-landene er forsikret, medens godt 42 pct. af eksporten til de latinamerikanske lande er forsikret, ligesom den forsikrede del af eksporten til andre fjerntliggende markeder som Asien og Afrika er forholdsvis stor, 16-18 pct.

De fremdragne tal viser således, at den beløbsmæssigt største del af eksportkreditrådets virksomhed består i forsikring mod tab i forbindelse med eksportkontrakter. Tallene viser endvidere, at der forsikres i langt større omfang på de fjerntliggende markeder end på de nærmere markeder. Det er da også forståeligt, at tilskyndelsen til at tegne forsikring er størst, når forretningen afsluttes med en køber i et fjerntliggende land eller i et land, der endnu er så nyt et marked for dansk eksport, at eksportørerne er uden sikkert kendskab til de herskende økonomiske og politiske forhold. En stigning i eksporten til sådanne lande, hvortil først og fremmest udviklingslan-

dene hører, vil derfor have tendens til i højere grad at øge eksportkreditrådets garantiansvar end salgsfremgang på de mere traditionelle markeder, hvor forholdene er så kendte for eksportørerne, at de i de fleste tilfælde ikke finder det nødvendigt at belaste forretningen med præmie til eksportkreditforsikring. Hertil kommer, at der på mange af de oversøiske markeder i reglen vil blive stillet langt større krav med hensyn til kredittidens længde, således at en forretning vil beslaglægge sin del af det samlede garantibeløb i længere tid end en forretning på de vesteuropæiske og nordamerikanske markeder.

De stigende økonomiske vanskeligheder i mange udviklingslande på grund af lave priser på de råvarer, som udgør hovedparten af eksporten fra disse lande, har forstærket interessen hos danske eksportører for at forsikre deres tilgodehavender inden for disse markeder.

Den øgede spænding i øst-vestrelationerne har naturligvis heller ikke kunnet undgå at påvirke eksportkreditforsikringens omfang.

Imidlertid er forklaringen på den kraftige stigning i eksportkreditrådets virksomhed måske også at søge i et større kendskab til eksportkreditordningen, dels gennem den offentlige omtale, som den blev genstand for under behandlingen af den nugældende lov af 1960, dels gennem den skete udsendelse af en brochure, der indeholder oplysninger om den nye, forbedrede ordning. Denne brochure blev sendt til alle interesserede kredse og kan bl. a. fås i alle banker.

Om den ændring, som foreslås i lovens § 6, vil jeg gerne sige, at det ved effektivering af ordrer på større industrianlæg eller større ingeniørarbejder ikke er ualmindeligt, at der etableres et samarbejde på tværs af landegrænserne. Det kan f. eks. dreje sig om en dansk virksomhed, som med henblik på gennemførelse af en større entreprisekontrakt etablerer et samarbejde med andre virksomheder, udenlandske og/eller